

Whiting / Kriit

Hannah Segerkrantz

With OSA Service

Ongoing / Käimasolev

2026

Whiting investigates one of the most familiar surfaces in ceramics: the white glaze. It's among the most commonly used finishes carrying invisible cultural weight and folded into daily life without much question about its origins.

The research treats glaze as a point where geology, industrial history and ideas of value meet. Instead of asking how recycled materials can imitate conventional ceramic recipes, it asks what these ordinary surfaces might look like when they emerge from materials already present in the landscapes and industries around us.

Many ceramic traditions have pursued imitating imported porcelain. Dutch Delftware used opaque white glazes on thicker earthenware bodies and, in a different but related tradition, Estonian earthenware has long worked with local red clay, often concealed beneath white surfaces. Such histories reveal whiteness not simply as an aesthetic preference, but as a material strategy that has long shaped how value, mastery and wealth are perceived through ceramics.

Throughout the ongoing project, a series of glaze tests have been developed using reclaimed and recycled materials, in collaboration with OSA Service, a Ragn-Sells company recycling oil shale ash into base minerals, focusing mainly on the industrial calcium carbonate this process yields from ash mountains in eastern Estonia. Instead of reproducing historical glaze recipes, the research investigates how contemporary material streams can produce a pure glaze, questioning which materials are considered suitable for whiteness and why. The resulting glazes are white, but unmistakably local, carrying the specific mineral signature of Ida-Virumaa's oil shale industry inside a surface usually read as neutral.

Materials carry histories that continue to shape what they can become.

Whiting uurib üht keraamika kõige tuttavamat pinda: valget glasuuri. See on üks enim kasutatud ja igapäevasemaid viimistlusi, mis kannab märkamatuks jäävat kultuurilist pärandit.

Antud uurimus käsitleb glasuuri kui punkti, kus kohtuvad geoloogia, tööstusajalugu ja väärtusega seotud kultuurilised ideed. Selle asemel et küsida, kuidas ringlussevõetud materjalid saaksid jäljendada tavapäraseid glasuuriretsepte, küsitakse, millised võiksid need tavalised pinnad välja näha, kui need lähtuksid meid ümbritsevates maastikes ja tööstustes juba olemas olevatest (jääk)materjalidest.

Paljud traditsioonilised keraamikapärandid on püüdnud jäljendada imporditud portselani. Hollandi Delfti fajanss kasutas paksema savikeha peal läbipaistmatuid valgeid glasuure ning ka Eesti savinõud on pikalt tuginenud kohalikule punasele savile, mis on sageli peidetud valge glasuuri alla. Sellised ajalood näitavad, et valge pole pelgalt esteetiline eelistus, vaid materiaalne strateegia, mis on kaua kujundanud seda, kuidas keraamika kaudu tajutakse väärtust, meisterlikkust ja jõukust.

Käimasoleva projekti jooksul on arendatud erinevatest taaskasutatud materjalidest välja seeria glasuurikatsetusi koostöös OSA Service'i, Ragn-Sellsitütarettevõttega, mis muudab põlevkivituhka kriidiks ja teisteks mineraalideks. Selle asemel et taasluua ajaloolisi glasuuriretsepte, uurib projekt, kuidas tänapäevased materjalivood saaksid tekitada puhta glasuuri, küsides, milliseid materjale peetakse puhtaks ja miks. Tulemuseks olevad glasuurid on valged, kuid selgelt kohalikud, kandes endas Ida-Virumaa põlevkivitööstuse mineraalset pärandit pinnal, mida tavaliselt loetakse neutraalseks.

Materjalid kannavad endas ajalugusid, mis kujundavad jätkuvalt seda, milleks nad võivad saada.

